

ta tulee vain lisää tässä hyvin moneen kertaan jo tehdyssä ja näh-

västi sekä nyrkinheilutus ja mmätkähdykset, mutta niistä parempiin ja isompiin hin. yään toimintaelokuvien päältä vaaditaan enemmän puoroa kuin raakaa voimaa. Ajana vaikka Javier Bardemin isten näyttelijöiden rooleja ihiksina. Heille on kirjoitettoleja, joissa omasta nerok-

kuudesta huumautunut roisto puhkeaa pitkään yksinpuheluun sankaria odottavan lopun väistämättömyydestä. Sellainen vaatii näyttelijältä raudanlujaa uskotavutta, karismaa ja seksikkyyttä. Jotenkin minun on vaikea sovittaa näitä kolmea samaan lauseeseen suomalaisen taikinanaaman kanssa.

ANTTI SELKOKARI

JAY MAIDMENT/MARVEL

ankarien sukukokouksessa

Age of Ultronin ongelma on sama kuin monilla muillakin supersankarijutuilla: se on aivan liian totisen vakava, jopa synkkä.

Toinen on toimintakohtauksen hyökyaaltoainen piinaavuus. Kun ei ole suvantoja, ei ole kohokoh-

tiakaan. Visuaalinen kekseliäisyyskään ei tehoa vaikka sen näkee, koska kaikkea on liikaa, tehosteista hahmoihin ja painavista kohtauksista pieniin ideantynkiin. Yliihmisten profetiat ja screwballsanailun piikit sekoittuvat puhevirrassa, joka täydentää toiminnan aaltoja.

Age of Ultron on megasyntetisaattorin läpi kuljetettu popkulttuurinen epäsinfonia. Joss Whedon rakastaa sarjakuviaan, ja hän tykkää näyttää sen. Hän pitää myös romantiikan ajan kuva- ja kertomataiteesta, mutta ei siitä tarvitse piitata.

JOSKUS TULI VALITELTUA, etteivät ohjaajat ja käsikirjoittajat ota näitä superhommia vakavasti. Christopher Nolanin kunnallispoliitikko-Batmanin, parin Kristus-Supermanin sekä X-Men -toiseusfantasioiden jälkeen tekeekin mieli sanoa, että relatkaa nyt vähän. Ne ovat vain piirroshahmoja puolielävinä ja liikkeessä.

Mutta toisaalta: mikäpä oikeastaan olisi vakavampi kuin tunteita ja suhteita vatvova saippuaopera, jossa ratkotaan universumin kohtaloa. Se vetoaa varmasti omaa vakavuustrippiään läpi käyviin teineihin, noihin supervoimat vastikään saaneisiin ja erilaisuuteensa tikahtuviin ihmisoloihin.

KARI SALMINEN

ELLILLE elämässä selviämisen avain on ollut blogin pitäminen anoreksian sairastamisesta. Hän on yksi kolmesta Matka minuksi -elokuvan nuoresta bloggerista.

Itsekunnioitusta etsimässä

ELOKUVA

Matka minuksi

☆☆☆

Ohjaus: Mina Laamo.

Pääosissa: Elli, Juulia ja Laura.

Kesto: 1 h 15 min.

Ikäraja: 12.

Ensi-ilta: Niagara Pe 16.30, la 15.30, su 16.30, ma 18.30, ti 16 ja to 13.45.

• Tämän dokumenttelokuvan kolme päähenkilöä, **Elli, Juulia ja Laura** ovat noin parikymppisiä nuoria naisia, jotka kaikki bloggaavat.

He ovat vielä niin kesken elämänsä ja itsensä, eritoten itsensä kanssa, etteivät oikein tiedä miten olla omissa nahoissaan.

Yksi hallitsee ahdistustaan syömisen ja tekemiensä kulutusvalintojen eettisyyden pikkutarhalla kontrollilla, toinen oman elämänsä ja sen vaate- ja lifestyle-harrastuksen jalostamisella bloginpidoksi.

Kolmannella arkipäivän suurimmat asiat ovat uskaltautumista ulos ihmisten ilmoille juuri alkaneen opiskelun tuomaan rutiiniin.

Bloggaaminen on naisille sekä suorittamista että terapiaa. Se on suorittamista, koska he myös

esittelevät saavutuksiaan, ja se on terapiaa, koska se on myös elämään turvaa tuova rutiini, joka tuo yhteyttä muihin ihmisiin.

OHJAAJA MINA LAAMO on ker-tonut lukeneensa enemmänkin nuorten naisten pitämiä blogeja ja kiinnostuneensa siitä, millainen kuva yhteiskunnasta blogien kautta ilmaantuu näkyviin. Hänen mukaansa blogien yleisimmät aihepiirit ovat masennus, syömishäiriöt ja muoti.

Ja jo se kertoo Laamon mukaan yhteiskunnasta kovin paljon. Hän tahtoo tuoda elokuvallaan esiin piiloon jäänyttä pahoinvointia ja iloakin.

Elokuva seuraa päähenkilöitään kotona ja sen ulkopuolella, käyttää paljon otteita heidän blogeistaan kuin kertojanääninä. Katsojalle tulee tunne intiimiydestä, pääsemisestä ehkä kiusallisenkin lähelle näitä nuoria naisia.

PÄIVIKETTUSEN ja **Tuomo Hutterin** kuvaamassa elokuvassa näkyy sekä vuodenaikojen kierto että tekijöiden kunnioitus päähenkilöitään kohtaan. Vain 75-minuuttinen elokuva ei tirkistele kohteitaan, vaan esittää heidät ihmisinä, joille katsoja jää toimimaan hyvää.

Ihmiset elokuva esittää hyvin, herkästi ja kauniisti, mutta yhteiskunta jää jonnekin kauas taakse olemaan läsnä vain puheiden tasolla tai kaukaa otettuna kuvana yliopistosta.

ANTTI SELKOKARI

Elokuvassa näkyy vuodenaikojen kierto ja tekijöiden kunnioitus päähenkilöitä kohtaan.